KARİKATÜR

30 AĞUSTOS ZAFER BAYRAMINDA: Dünya — Dünya olacağıma ay yıldız olsaydım.. ayaklar altında kalacağıma ben de böyle şanlı omuzlarda yükselirdim!

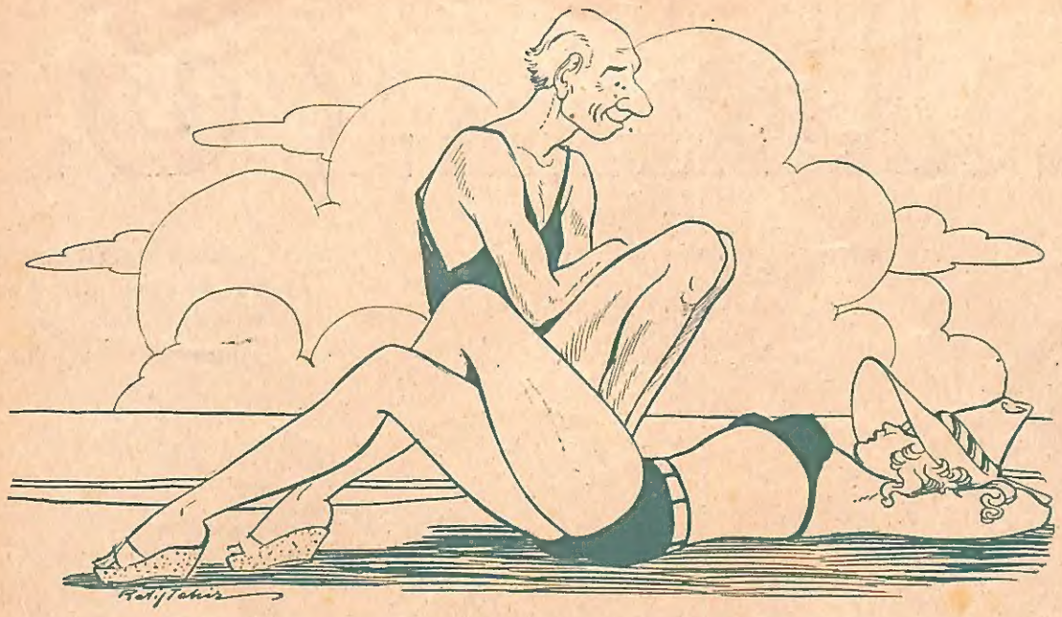

— Bir emrin var mı güzelim?..
— Gölge etme, başka ihsan istemem!..

ANKARA MEKTUBU

İSTANBULA gidip gelme modası hâlâ revaçta. Yok İstanbulda her şey pahalı imiş, yok bu hayat pahalılığında tenezzühün sırası değilmiş, yok daha bilmem ne..

Fakat herkes trene binip tıkır tıkır İstanbulun yolunu tutuyor ve bizim gibi burada kalanlara da kafa tutup bizimle maytap ediyor. Ama bizim gibi Ankara gediklileri de durur mu? Geçen gün bir arkadaş İstanbula gidenlerle alay ediyor ve taklitlerini yapıyordu. Gûya İstanbula gidenlere:

— Nereye gidiyorsunuz?

Diye sorarsanız, onlar şöyle burunlarını havaya kaldırarak azametle cevap verirlermiş:

— İstanbula!

Onlara bir de avdette nereden geldiklerini sorarsanız süklüm püklüm, bitkin, boynu bükük bir halde ve zavallı bir eda ile şu cevabı verirlermiş:

— İstanbuldan..

Bu tarif ve taklitler realiteye pek uygun, uygun ama, nerede olsa İstanbula gidenler yine memnun, çünkü üç günlük beylik beyliktir.

★ Madalyanın bir de ters tarafı var. Burada işlerini bahane edip kalarak hanımlarını İstanbula gönderenlere ne buyurulur?

Bunlardan birisi de bana geçen gün sırlarını ifşa etti. Bu arkadaş diyor ki:

— Vallâhi Ankarada şöyle bir sanfason bekârlık yapamıyorum. Halbuki ne hayaller kuruyordum. Gûya her gece bir değiştirecek, yorgun gönlümü avutacaktım. Ne münasebet? Akşam olunca kötü kötü birkaç kadeh parlatıyor, barlardan birisine düşüyorum. Evvelâ kadınlar gözüme çirkin görünüyor. Şunlara bak, hiç birisi beni tatmin etmez, diyorum.

Fakat, orada şıpınişi iki viski daha yuvarladım mı, gönlüm daha alçalmıya başlıyor ve arkadaşı dürterek evvelki hükümlerimi nakzetmiye başlıyorum:

— Yok ama insaf, şu siyahlının bacakları fena değil, ya mavilinin kızıl saçlarına pekâlâ güzel denebilir. Hele kahverenklinin omuzları hattâ enfes.

E canım, hayatta her şey telâkkiye bağlı. Önce kaknem dediğimize sonradan göz alışıp da güzel dersek hata bizim mi, yoksa yaradılışımızın mı?

★ Kadından bahsettik de aklıma geldi; hayatında beş defa evlenmiş bir arkadaşla konuştum ve ona sordum:

— Ayol, neye beş defa evlendin?

Cevap verdi:

— Canım pek basit. Evlenecek kadını seçmek ile sergiden karpuz seçmek arasında ne fark var?

— Aman, dedim. Sözünü geri al, hangi asır medeniyetinde yaşıyoruz?

— Yok, dedi, teşbihte hata olmaz. Ben kadından değil, seçmekten bahsediyorum. Meselâ sergiye iyi bir karpuz almak için gidersin, alır eve götürür bıçağı vurursun, kabak. Bir daha ayni hal yine kabak, iki, üç. Tâ kan kırmızısını bulunciya kadar devam edersin. İşte ben de bu karpuzu arıyordum, henüz buldum.

Tövbe, tövbe, teşbihte hata olmaz, maahaza arkadaşım da böyle bir hata etmedi.

★ Lokantalarda fazla yemek çeşidine lüzum bulunmadığı hakkında kararlar ve yazılar okumıya başladık.

Acaba bizim Ankara lokantaları ne âlemde, bu hususta ne düşünüyor diye merak ederken geçen gün Ankaranın meşhur lokantacılarını Karpiçte içtima halinde bulmıyayım mı?

— Siz bu hususta ne düşünüyorsunuz?

Demiye kalmadan Gar lokantası müdürü bay Niyazi arkadaşları namına umumî olarak şu beyanatı verdi:

— Yazabilirsiniz, hattâ yemin de edebilirsiniz ki, ne bizim, ne Karpiçin, ne Turanın vitrini yoktur. Binaenaleyh bir defa teşhir bidati bizim için varidi hatır değildir.

— Peki, dedim. Çeşitlere ne buyurulur?

— Azizim dedi. Biz çeşitleri ikiye indirdik. Sadeyağlı, zeytinyağlı.

Güldüm. Yemek listesine bir göz atarak yüzlerine baktım. Bu sefer Karpiçin müdürü umuru Süreyya şu sözlerle beni kandırmak istedi:

— Canım, meselâ bir sütçü ve mahallebici dükkânına gidersiniz, mahallebi, keşkül, sütlâç, yoğurt, peynir, ayran, kaymak gibi çeşitler bulursunuz. Bunların hepsi sütten çıkar değil mi? Binaenaleyh hepsi bir çeşit sayılır.

Süreyyaya şu cevabı verdim:

— Bağlarım ha! Sopa da cennetten çıkmıştır ama, kızılcık, meşe, gürgen, sancıdeğneği gibi envai vardır. Fakat yine de hepsinin ismi sopadır, nasıl iştahın var mı?

★ Son gelen gazetelerin birinde meşhur şair Orhan Velinin aynen şöyle bir şiirini okudum:

«Tecrübedide
Hanginiz bilir benim kadar
Karpuzdan fener yapmasını.
Sadefli hançerle üstüne
Gülcemal resmi çizmesini.
Beyit düzmesini,
Mektup yazmasını.
Yatmasını,
Kalkmasını,
Bunca yılın Halimesini
Hanginiz bilir benim kadar
Memnun etmesini.
Değirmende ağartmadık biz bu sakalı!
Orhan Veli»

Şairimiz iyi şair, mecmua iyi mecmua ama, bunu dinliyen arkadaş dayanamadı da şiire şu ilâveyi yaptı:

Bu manzumeyi yazan deli,
Basan deli.
İmza: Orhan Veli.

Aman mahkemelik olmıyalım, şaka bu şaka.

★

ANKARA KİM VE NERESİ NELERİLE MEŞHURDUR?

Radyomuz ses, saz ve spiker imtihanları ile, umumî yerlerdeki saatler biribirlerine uymamaları ile, gazete muhabirleri alayları ile, Anadolu ajansı sermuharrirlerile, bu sıcakta sinemalar tenhalıkları ile, otobüsler kalabalıkları ile, şoförler istiğnaları ile, tayyare piyangosu bayileri ablarile, otomobilli eski müteahhitler yaya kalmalarile, Kızılay bahçesi iş arayan hizmetçilerile, pastacılar pirinç onu ve badem sarfiyatları ile, işkembeciler mahmurluk bozanlarile, eski Bomonti bahçesi zeybek oyunları ile, radyo temsilleri kadın çığlıklarile, Ankara - İstanbul trenleri baş dinliyecek radyosuz yegâne nakliye vasıtası olmalarile, at koşuları bayan tuvaletlerile, Ankara asfaltları az kundura eskittiği için ayakkabıcıların şikâyetleriyle, Galatasaray kulübü günde on sekiz saat süren güneş banyolarile, terzi ve ayakkabıcılar da her yerde olduğu gibi pahacılıklarile meşhurdur.

Zaparta

★

TOKAT

Hasan, Hüseyine bir tokat yerleştirdi.

Hüseyin feryat etti:

— Ne diye bana vuruyorsun? Ben sana ne yaptım ki?

— Sen bir şey yapmadın ama, Ali bana bir tokat vurdu.

— Aliden bana ne? Ali tokat vurdu ise sen de şamarı Aliye atmalıydın!

— Ali kuvvetli olduğu için gözüme kestiremedim, öfkemi senden alıyorum!

No. 348 CİLT: 14 SENE: 7 FİYATI 10 KURUŞTUR 27 AĞUSTOS 1942

KARİKATÜR

PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ EDEBİ HAFTALIK MİZAH MECMUASI

ABONE ŞARTLARI:
Türkiye için seneliği 500, altı aylığı 250, üç aylığı 130 kuruştur. Ecnebi memleketler için seneliği 800, altı aylığı 400, üç aylığı 200 kuruştur.

SAHİBİ: SEDAT SİMAVİ
İDAREHANE: İstanbul, Ankara caddesinde Acımusluk sokağı No. 7
Telgraf: İstanbul: KARİKATÜR
Posta kutusu: İstanbul: 103

Yaz anne — Altı aydır sallıyorum, kollarımda kuvvet kalmadı. Haydi, gel bi...
Kış baba — Sallamıya lüzum yok, maşallah o, bağıra çağıra kendi kendine bü...

YENİ ZENGİNLER GAZİNODA:

Salamon — Garson, yirmi tabak, on sekiz çatal, dört tuzluk, iki hazırlop yumurta, bir kadeh raki yetir...

Mişon — Aman Salamon, fazla hovardaliğe luzum yok... Bizi vurguncu zannedecekler!..

HAFTADAN HAFTAYA

BAŞMUHARRİRLERİN SEYAHATI

TANRI kem gözden esirgesin, gazetecilerimizin itibarı maşallah pek yolunda. Eski devirlerde en çok Beşiktaştaki Hasan paşa karakoluna, Beyazıttaki Bekirağa bölüğüne davet edilirlerdi, yedikleri nihayet tuzlu, biberli haşlamadan ibaret... Bazan bu davetlerin Sinop, Çorum vesaire gibi şehirlere kadar uzadığı ve birkaç sene de sürdüğü olurdu. Şimdi ise ikide birde - eski tâbir veçhile alayı vala ile - Avrupa memleketlerine davet ediliyorlar, meşhur cemreler gibi karaya, suya, havaya düşüyorlar.

Eski gazeteciyi, meselâ onların pirleri olan merhum Ahmet Rasim, Mahmut Sadık, vesaireleri düşünün. Boğazdan ve Beyoğlu sırtlarından kopan bir kocaman huniden geçer gibi Sirkeci iskelesi açığından geçerek Babıâli yokuşuna akın eden karayel rüzgârına karşı incecik pardesülerinin leke sabunundan alacalı yakalarını kaldırmış, birer küçük Haliç salapuryası maketine dönmüş kunduralarını bozuk kaldırımlar üzerinde havasına göre, kâh takırdatıp, kâh fışırdatarak bu üstatların matbaalarına çıkışlarını bir göz önüne getirin. Bunlar gazetelerinin başmuharrirleri, efkârı umumiyenin simdiki tâbir üzere birer l[illegible]

sandalyelerin arkalıklarına, yıkanmış çocuk bezleri gibi astıktan ve ıslak kunduralarını sobanın tahtasına dizdikten sonra masalarının başına geçerler, İranlı kahvecinin veresiye çayına simitlerini batıra batıra başmakalelerini yazarlardı.

Dışarıda yabancı ayak sesi işittikleri zaman yüzleri karışır, «Aman yahu, yine bilmeden bir halt mı ettik? Merkezden mi çağırıyorlar» diye telâşa düşerlerdi.

Bununla beraber onları polis memurundan daha fazla ürküten bir nevi insanlar vardı. Bunlar alacaklılar, veresiye alış veriş yapan dükkânların taksit memurları idi. Onları gördükleri zaman hakikaten üstatlarda şafak atardı. Hasanpaşa karakolunda, Bekirağa bölüğünde başlarını önüne iğmeden konuşabilen bu insanlar, alacaklı [illegible]da süt dökmüş kediye [illegible]ve mümkün oldukça [illegible]kaçmak için matbaa-

ların kâğıt ve hırdevat depolarına saklanarak yazılarını yazarlardı. Elli çil kuruş borcu veremediği için bucak bucak kaçan başmuharririn devlet hazinesini fuzuli borçlara sokan maliye nazırı hakkındaki tenkitleri nekadar müessirdi.

Bu kâğıt üzerinde milyonlarla oynıyan, Avrupa devletleri ile kârlı istikrazlar akdi için ince kombinezonlar tertip eden manevî liderlerin bir derdi de akşam olunca matbaanın idare müdürünü kafese koyarak yirmi, otuz kuruş avans çekmek ve Sirkecideki bizim tarihî Şaynburk birahanesinde midye tavası ile kendilerine akşam ziyafeti vermekti.

* * *

Zamanlar nekadar değişmiştir. Bir onları düşünün, bir de onların zaman zaman Fransada Majino gazinolarında şampanya içerek Jozefin Bekeri dinlemiye, yahut Almanyada bilmem kaç motörlü tayyarelerle havadan Rus şehirlerinin yanmasını seyire giden mutlu ve kutlu haleflerini.

Hele üstat Hüseyin Cahidin reisliğinde İngiltereye giden gazeteciler heyeti hakkındaki [illegible] haberleri Ahmet Rasımle Mahmut Sadıkın dünyadaki makamlarından pek farklı olmaması lâzım gelen son karargâhlarına kadar gidebilmişse üstatlar yutulacak dilleri kalmadığı için bilmem ne yapmış olacaklardı. Tasavvur edin. Taş yağıyor, kıyamet kopuyor, yer, gök, deniz ateş içinde. Vaktile İstanbuldan Üsküdara geçmek bizim gazeteciler için bir mesele iken, şimdi onlar havada seyreden Süleyman tahtından çok daha mükemmel tayyareler içinde İstanbuldan Mısıra, Mısırdan Afrikanın bilmem nerelerine, oradan İngiltereye gidiyorlar. Eskiden ancak hakkâklar tarafından oyulmuş yarım yamalak resimlerini Serveti Fünun mecmuasında gördükleri İngiliz lortları ile başbaşa, diz dize yemek yiyorlar. Sonra firijiderine kadar her şeyi tamam üç motörlü tayyarelerde yağ gibi kayarak belki Amerikaya, hattâ Avusturalyaya geçecekler, karaağaca kandil astıktan ve bir devrialem seyahatı yaptıktan sonra memlekete dönecekler. Sırtlarında kimbilir nerelerin kürkleri, ayaklarında kim-

Kayıkçı — Bayan daha çekecek miyiz?
— Ayol ne biçim erkeksin? Kocam on senedir çekiyor, gık bile demedi!..

MÜTTEFİK orduların Fransa kıyılarına bir ihraç hareketi yapalı epey zaman oldu, fakat bunun münakaşası gazetelerle halk arasında hâlâ devam ediyor. Biz, kulağımıza çarpan sözlerden, gazetelere geçmemiş olanları sırasile naklediyoruz:

— Bu Diyep baskınına ikinci cephe diyebilir miyiz?

— Evet, bir şartla: 9 saatlik bir cephe.

★

— (Gazeteden okuyarak) Fransa kıyılarında kurulan ikinci cephe...

— (Sözünü keser) İkinci cephe değil, ikinci nokta.

★

— Müttefikler bu baskın için bir tecrübedir diyorlar..

— Garip şey: bunların tecrübeleri harbe benziyor, harpleri tecrübeye!

★

— Bu baskın, Mihver ordularının bir kısmını, şark cephesinden ayıracak mı dersiniz?

— Ben aksinden korkuyorum.

— Ne gibi?

— Ya Mihverciler: «Garp sahilinde bukadar kuvvete lüzum yokmuş!» diye oradan şark cephesine yardım gönderirlerse?..

TECRÜBE Mİ, DEĞİL Mİ?

★

— (Hâmitten şiir okur)
Bir tecrübedir bu, hiledir bu..
Yok, mahvıma bir vesiledir bu.

— (İrticalen ilâve eder)
Zannım, Britanya canibinden
Sovyetlere bir cemiledir bu!

★

— Ben de ömrümde böyle bir tecrübede bulunmuştum, başım nare yandı..

— Nasıl oldu?

— Nasıl olacak... Lâf olsun diye bir kıza izdivaç teklifinde bulundum....

— Sonra?

— Sonrası, kız teklifimi kabul ile idaremi eline aldı!

★

— Ne dersin bu meseleye?

— Topyekûn muharebede perakende aksata.

★

— Ben de bugün bizimkine toplarımla, tüfeklerimle, mitralyözlerimle bir huruç hareketi yapacağım... Bıktım artık bu kılıbıklıktan, sümsüklükten!

— Ya seni püskürtürse?

— O zaman: «Yaptığım tecrübeydi!» derim.

★

— Gerçekten tecrübe mi,

— Gelişlerine bakılırsa değil, dönüşlerine bakılırsa tecrübe.

★

— Mihverciler, bu teşebbüsü amatörce buluyorlar.

— Tabiî, asilzadeye profesyonellik yakışmaz ki!

★

— Acaba tekrar işgal teşebbüsünde bulunurlar mı?

— Neden bulunmasınlar? Çıktıkları noktayı işgal edemiyorlarsa dünyayı meşgul ediyorlar ya!

★

— Bu tecrübe epeyce pahalıya mal oldu...

— Katiyen. Çanakkaledeki ile mukayese edersek Müttefikler kârlı bile çıkar!

RAPOR

Bir akıl hastanesinde dolaşıyordum. Hastanın biri yolumu kesti:

— Neden beni buradan çıkarmıyorlar!

— Doktorlar rapor vermiyorlar da...

— Doktorlar da kim oluyor? Onlar için ben rapor veririm.

— İşte bunun için seni çıkarmıyorlar.

— Neden?

— Çünkü sen onlar için rapor verince herkes doktorların ne olduğunu anlarlar diye çekiniyorlar.

— Şimdi anladım: Demek itibarlarını kaybetmemek için beni burada hapsediyorlar?

— Dediğin gibi.

— Teşekkür ederim.

Hasta yakamı bıraktı.

★

ESKİSİ, YENİSİ

— Eski müdürümüz iş görmezdi, tatlı tatlı beyanatta bulunmasını bilirdi.

— Ya yenisi?

— Yenisi, beyanatta bulunmasını da bilmiyor!

AKIL HOCASI.

İstanbulda S. Ö.

«1. 18 yaşındayım, 42 yaşında bir zengin kadınla evlenmek istesem saçım mı uzundur, aklım mı kısa?

2. Kaşık düşmanı mı akıllıdır, kocası mı?

3. Kadınlar saçlarını keserse akılları uzar mı?

4. Son günlerde havalar mı sıcak gidiyor, yoksa ben mi üşüyorum?

5. Babam ölürken bana şu dört satırı miras bıraktı:

Sarı hanın karşısının karşısında,
Kurşun atımında,
Akıl yatımında,
Define var.

Bu definenin nerede olduğunu bulursanız yarısını size vereceğimi vadederim.»

CEVAP:

1. Paranız yoksa, bu teklif tam akıllı kârıdır.

2. Ağzımızdan lokmayı kapan elbette bizden akıllı olmak gerektir.

3. Akıllarının uzamasına hacet var mı? Bukadarı ile bile dünyayı idare ediyorlar.

4. Herhalde sıtma çekiyorsunuz.

5. Define, bu dört satırdadır: Altına imzanızı atıp modern şiir mecmualarından birine yermiş olsaydınız, şimdiye kadar genç şairlerin başına geçerdiniz.

★

Bursada O. A.

«Sevgilimi rakibimden soğutmak ve ona daima kendimi hatırlatmak için her hafta bir «Karikatür» gönderiy o r u m. Böyle haftada bir zahmet çekmemek için onun namına abone yazılmayı düşündüm, fakat seneliğinin 5.000 kuruş olarak yazıldığını görünce telâşa düştüm. Tenzilât mümkün değil mi?»

CEVAP:

Sevgilinizi rakibinizden soğutmak için yalnız «Karikatür» yollamak kâfi değildir. Kendi namınıza «Karikatür» hediye ederken rakibinizin namına da ciddî bir mecmua gönderiniz. Bu suretle onun aşkını reasüre edersiniz. Söylediğiniz 5.000 kuruş «Karikatür» ün manevî kıymetinin abone bedelidir, yoksa 500 kuruşa da abone yazılabilirsiniz.

★

İstinyede S. Ö.

«Garip bir şansım var: Tavlada iki kapıya yirmi defa gele atıyorum. Ne yapayım?»

CEVAP:

Herhalde o kapılar düşeşle dubara kapısıdır. Yapacağımız şey, karşımızdaki oyuncunun pullarını toplayıncıya kadar beklemektir. Bununla beraber pullar toplandıktan sonra partiden hayır kalmıyacağına da şüpheniz olmasın.

★

Kadıköyünde A. O.

«Yaşım elli, yirmi yaşında bir kızı seviyorum. Benimle evlenmek istiyor. Ne tavsiye edersiniz?»

CEVAP:

Suali siz sorduğunuz için evlenmenizi tavsiye ederim. Ayni suali yirmi yaşındaki kız sormuş olsaydı aksini söylerdim.

★

Ankarada M. B.

«Dostlarımdan biri iyi bir mevkie yerleşti, yerleşir yerleşmez de kendisine bir vakar geldi. Buna dair fikriniz?»

CEVAP:

Vakarını muhafaza etmesidir. Zira mevkile gelen vakar, mevkile beraber gidebilir.

★

Fatihte Ş. N.

«Neden radyoda Akılhocalığı etmiyorsunuz?

CEVAP:

Akılhocalığının radyo şubesini doktor Galip Ataç idare ediyor. Aradaki fark, aziz doktorun sözle, bizim de yazı ile neşriyat yapmamızdır.

★

Yeşilköyde B. S.

«Sevilen bir kadını elde etmek için çare?»

CEVAP:

Kendinizi elde edilmiş gibi göstermektir. **Akılhocası**

★

MİSAFİRLİKTE

— Kırk bir buçuk maşallah, oğlunuz nekadar yaramazdı, uslanmış.

— Terkos sayesinde.

— Ne münasebet?

— Biraz huysuzluk edince, mızmızlık edip ağlamıya başlayınca, hemen terkos musluğunun karşısına götürüyoruz.

— Islatıyor musunuz?

— İlâhi kardeş, terkos musluğunda su var mı ki, ıslatalım?

— Ya ne yapıyorsunuz?

— Susuz terkos musluğu horlamıya, hırlamıya başlayınca bizim çocuk da umacı geliyor diye korkusundan siniyor!

PASİFİKTE AVLANANLAR:

Adatavşanı — Yaman vurdu, bu sefer attığı saç ma değil!..

---

bilir hangi memleketin en aşağı bir motörbot kadar sağlam kunduraları, dudaklarında kimbilir bizim para ile kaç lira eden purolarla aramıza döneceklerdir. Yazıya «Tanrı onları kem gözden saklasın» diye başladık. Burada duayı biraz daha tasrih ederek «Yarabbi sen onları düşmanlardan ziyade dostların ve bilhassa bizim Babıâlideki yazı amelesinin gözlerinden muhafaza buyur» diye bitireceğiz.

KARİKATÜR

BELEDİYE REİSİMİZ İSTANBULUN BEŞ YÜZÜNCÜ SENEİ DEVRİYESİ HAZIRLIKLARINI ANLATIYOR..

Fatih — Ayol, bütün bu söylediklerini yap da benim heykelimin yanına (İstanbulun ikinci fatihi!) diye seninkini de diksinler!..

— **Şu erkeklerde hiç insaf yok. Bizim müsrifliğimizden başka lâkırdı bilmez oldular. Halbuki, bir şu kılığımıza bak, iki metre kumaş parçasından başka üstümüzde başımızda ne var ki?!..**

Herşeyi hesap ettim

YAŞI, ellisini geçiyordu. Ömründe hiç evlenmemişti. Bu elli yılı yalnız kendi keyfini düşünmekle, kendi kazancını hesaplamakla geçirmişti.

Günün birinde karşısına, henüz yirmisine varmamış, zümrad, güzel, cana yakın bir kız çıkıverdi.

Ali Cengiz, Fatma Cingözü gördüğü gün gönlünü kaptırdı.

Ali Cengizin meşhur bir avukat, zengin bir bekâr olduğunu bilen Fatma Cingöz, şüphesiz, bu büyük aşka alâkasız kalamazdı. Bütün sermayesi görünüşünde, gösterişinde olan bir gence, böyle arkasında şöhretle serveti gizliyen bir geçkini tercih etmeyi akıllıca bir hareket buluyordu. Bunun için Fatma Cingöz, Ali Cengizin tebessümüne tebessümle, selâmına selâmla mukabele etmekte tereddüt etmedi. Bu tebessümler, bu selâmlar, gitgide Ali Cengizin uykusunu kaçıran birer sivrisinek haline girdi.

— Sizinle şöyle bir gezinti yapsak..

— İmkânı yok, görenler olur.

— Görünmek istemezseniz fakirhaneyi şereflendiriniz..

— O zaman benim şerefim ne olur?

Kızın böyle avukat gibi konuşması, mesleğine âşık, eski bir hukukçu olan Ali Cengizi büsbütün hayran bırakıyordu. İçinden:

— Ah, şu anda yirmi yaş küçük olsam, ne görürler diye telâş ederdin, ne de şerefinden yana bir korkun olurdu. Bütün bunları düşündürten benim ak saçımla elli yaşım ama, ne fayda! Saçımı boyasam bile yaşımı saklıyamam...

Diyordu, fakat kıza karşı:

— Ne asîl düşünüyorsunuz, ne yüksek bir ruhunuz var!

Demek mecburiyetinde kalıyordu.

Nihayet Ali Cengiz, kendi kendine, işin bir muhasebesini yaptı:

— Evet, yirmi yaş küçük olsaydım bu kızla, birçok emsali gibi, nişansız, nikâhsız anlaşabilirdim. Fakat madem ki yaş elliyi buldu, hattâ - söz aramızda - elliyi de bir hayli geçti, o zaman nişansız, nikâhsız yapabileceğim bir anlaşmayı, bugün pekâlâ nişanla, nikâhla yapabilirim. Bugünden tezi yok, kendisine evlenme teklif edeyim!

Dediğini yaptı, ertesi gün Fatmaya evlenme teklifinde bulundu.

Asîl düşünceli, yüksek ruhlu kız:

— Bir kere de annemle görüşseniz, dedi.

Ali Cengiz, bu sözle kızın muvafakat cevabını almış oluyordu. Hemen o akşam müstakbel kaynanasına baş vurdu:

— Kızınızla evlenmek istiyorum..

— Söyledi, temiz düşüncenize, dürüst teklifinize teşekkür ederim. Ancak..

— Ancak?

— Bu güzel teklifi yaparken etraflıca düşündünüz mü?

Ali Cengiz yutkunarak:

— Yaş farkını hatırlatmak istiyorsunuz dedi, öyle değil mi?

— Evet.

— Bu farkı ortadan kaldırmak için her türlü hesabı yaptım.

— Çok güzel.

— Kızınıza dolgun bir ağırlık vereceğim, değerli bir yüz görümlüğü alacağım, bundan başka...

— Ne iyi konuşuyorsunuz, devam ediniz!

— Güzel bir ev alıp iyice döşiyeceğim, kızınızın namına bankaya bir miktar para da yatıracağım.

— Devam ediniz, doğrusu her şeyi hesap etmişsiniz.

— Tabiî, sayın bayan, ben tanınmış bir avukatım, hesapsız, kitapsız iş görseydim bukadar müşteriyi nereden bulurdum?

— Hesap bitti mi?

— Hayır, daha var... Ben yaşlı olduğum için belki çocuklarımın büyüdüğünü göremem. Kızınız da genç yaşında dul kalınca belki yeniden evlenmiye kalkar, çocukların tahsili, terbiyesi yüzüstü kalır. Bunu da düşünerek doğacak her çocuğun namına ayrıca dolgun bir para daha dipozito ettireceğim.

— Çok güzel, çok güzel.

— Bundan başka..

— Devam etmiye lüzum

(Arkası 9 ncu sayfada)

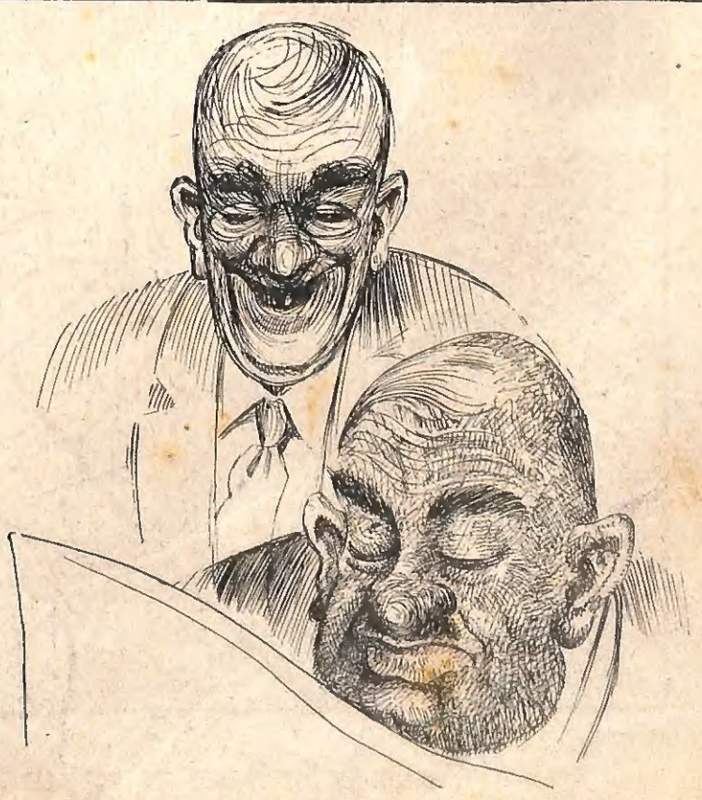

— **Rus cephesinde Almanlar Piyatcorsk kletskaya yolunu sökmüşler..**

— **Aşkolsun onlara, ben ismini bile sökemedim!..**

RASATANEDE BİR MÜŞAARE

[Vaniköy iskelesinden kan ter içinde Rasathane tepesini boylayan muharririmiz, orada, Boğazın püfür püfür rüzgârlarına göğüs vererek önündeki kâğıda bir takım çizgiler, rakamlar sıralıyan asrî münecçimbaşımız üstat Fatin Gökmeni bulur. Biraz hoş beşten sonra evvelden tasarladığı sualleri sormaya başlar. Faziletli Hocamız da büyük bir nezaket ve vukuf ile sorulan suallerin cevabını veriyor.]

Muharrir

Sezer büyük ilminiz gaipten bir alâmet:
Yakınlarda acaba kopacak mı kıyamet?

Fatin Gökmen

İşte üç yıldanberi oynayor yer yerinden,
Duyuluyor top, tüfek uğultusu derinden
Tüylerin ürpermezse bu umumî cidalde
Telâşın yok demektir kıyametten o halde!

Muharrir

Öyleyse haber verin, ey âlimler ulusu,
Yakınlarda var mıdır yıldızın kuyruklusu?

Fatin Gökmen

Tersine dönmüş görüp yıldızların tuğunu,
Hepsinin bir makasla budadık kuyruğunu.
Yeryüzüne bıraktık kuyruksuz yıldızları,
Tâ ki, çarpıp duralar birçok akılsızları!

Muharrir

Öğrenmek istiyorum şunu da sizden hele:
Yakınlarda olur mu dersiniz bir zelzele?

Fatin Gökmen

Ne evin var cihanda, ne dikilmiş ağacın,
Ceket sırtında forma, şapka başında tacın.
Sorduğun suale bak, hay ömrüne bereket
Vazifen mi, olmuşsa, olmamışsa hareket?

Muharrir

İstikbali keşfeder sizdeki bir yan bakış:
Acaba fırtına, kar çok mu olacak bu kış?

Fatin Gökmen

Bir müjde vereyim de biraz ferah bul:
Bu yaz, sıcak, rüzgârsız gün gördün mü, ey oğul?
Odun, kömür derdimiz, baktım, derindir bizim:
Soğuğu yazla kışa taksim ettim, azizim!

Muharrir

İaşe işlerini ne tahmin edersiniz?
Bu hususta ilerde güçlük var mı dersiniz?

Fatin Gökmen

Erzak tedarikini şöyle bir yana bırak,
Para tedarikinin yolunu bulmaya bak:
Paran yoksa düşüktür buğdayın rekoltesi,
Paran varsa senindir süslüsü, dekoltesi!

— Sevgilim, güzelliğin beni âdeta sarhoş ediyor..
— Desene, içki masrafından kurtuluyorsun, bari o para ile bana bir hediye alsan!..

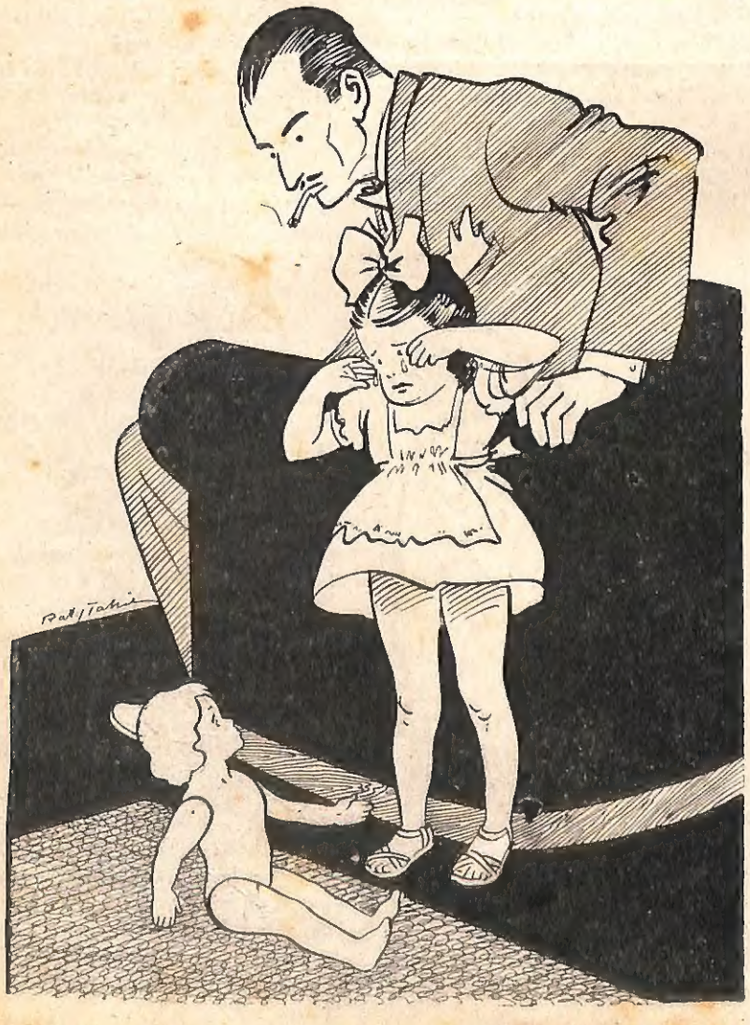

— Ne ağlıyorsun yavrucuğum?..
— Annem bebeğimin elbisesini giymiş sokağa gitmiş!..

HER ŞEYİ HESAP ETTİM

(8 nci sayfadan devam)

yok, görüyorum ki, her şeyi ölçmüş, biçmiş, olur olmaz hâdiselerin hepsini göz önünde bulundurmuşsunuz. Sizi damatlığa kabul etmekliğim için bukadar bildiklerim kâfi. Üst tarafı sizde kalsın.

Hemen oracıkta Ali Cengizle Fatma Cingözün nişanı hakkında söz kesildi.

Evlendikten iki ay sonra Ali Cengiz, genç karısının el çantasında, yabancı bir mektup buldu. Mektuptaki satırlar, âşık kocayı çılğına çevirmiş olmalı ki, koşa koşa kaynanasının evine gitti, nefes nefese kadının karşısına çıktı,

— Bu rezalete bakınız, dedi, iki aylık evli kızınızın yaptığı rezalete..

Kaynana, soğukkanlılıkla, mektubu gözden geçirdikten sonra:

— Bunda kızılacak ne var ki?.. diye sordu.

— Daha ne olsun? Kızınız, âşıkının mektubunu çantasında taşıyor.

— Taşır a... Evlenmeden evvel her şeyi hesap ettiğinizi söylemediniz mi?

— Söyledim ama, bu hesapta yoktu.

— Öyle ise hiç bir şeyi hesap etmemişsiniz. Zira, otuz beş yaş fark ile yapılan bir izdivaçta ilk önce bunu hesaplamak gerekti! **Papağan**

Kekemeleri iyi ediyorum

Şişli Posta kutu. su No 32 ye mektupla müra.. caat

BEN SANA BİR ŞEY Söyliyeyim mi?

Yazan; Kemâl M. ALTINKAYA

— 3 —

Ben Hamdi beyin halk edebiyatının kaynanalar faslı hakkındaki ukalâlıklarından sonra komedyanın sona erdiğini sanmıştım. Aldanmışım, çünkü Hamdi beyin bir an keyiften süzülmekte olan gözleri tekrar açılarak parlamıya başlamıştı.

— İbrahim bey bilâderim, dedi. Nota okumasını bilir misin?

Hamdi beyin sualleri okadar ânî, okadar yersiz ve okadar manasız şeyler ki, insan ne cevap vereceğini şaşırıyor. Deli olduğu hakkındaki şüphem, yavaş yavaş kanaat halini alıyordu. Herifi tahrik etmiye gelmez.

İyi ama, «bilirim» desem bir türlü, «bilmem» desem bir türlü. Doğruyu söylemeyi muvafık buldum.

— Bilmem, Hamdi bey kardeşim, dedim.

Hamdi bey tekrar parladı. Sualine düpedüz cevap verdiğimi hiç de itibar nazarına almaksızın nefret ve huşunetle bağırdı:

— Bilmiyorsun ha? Bilmiyorsun öyle mi? Pekâlâ be bilâder! sen ne bilirsin? İtalyanca bilmezsin, halk edebiyatının kaynanalar faslından haberin yok. Şimdi de nota bilmediğini söylüyorsun! Nasıl olur, ayol? Halbuki, hayatta her şeyin musiki olduğunu en salâhiyetli ağızlardan işittim. Haydi ben bilmiyorum diyelim, ya sen? Sen ki!.. evet, sen ki!..

Hamdi bey dikkatle yüzüme baktı. Gözlerinde hem tehevvür, hem de keder izleri vardı:

— Beni meyus ediyorsunuz İbrahim bey, dedi. Ben, temasta bulunduğum kimselerin bilgilerini anlamak isterim. Ben, her önüme çıkanla can ciğer olamam!.. İbrahim bey, sizden bir sual daha soracağım!. İbrahim bey bilâderim, logaritmadan çakar mısın?

Elinin körü Hamdi bey! Bundan sonra hiç olmazsa sana karşı bilmediğim, çakmadığım [illegible] Bak sana bir cevap vereyim de beğenmezsen alma!

— Logaritma mı, dedin bilâderim. Ben logaritma mütahassısıyım! anlıyor musun? Logaritma mütahassısıyım! İstediğin meseleyi sor. Bütün cetveller kafamdadır.

Bu cevabım Hamdi beyi fena halde şaşırttı. Evvelâ kafasını kaşıdı, sonra aksırdı ve nihayet bir kahkaha ile gülerek:

— Hay zavallıların zavallısı! diye bağırdı. Sen logaritmacısın ha? Hay biçare hay! Ayol, sen meğer tahminimden çok daha acınacak bir adammışsın! Bu suratla, bu kılıkla mı logaritmacılık ediyorsun?

Hamdi bey, dua eder gibi ellerini açtı ve ilâve etti:

— Hey ulu Tanrım! şükür ki, bu âciz kulunu logaritmacı etmemişsin!..

Ve tekrar bana dönerek:

— Yahu! dedi. Böyle lüzumsuz ilimlerle kafanı yoracağına ne diye İtalyanca öğrenmedin? Ah, la lingua bella!..

— O da ne oluyor be üstadım?

Hamdi bey dudak büktü:

— Ah biçare cahil! dedi. Bilmiyorsun, değil mi? Tabiî bilmezsin! nereden bileceksin? O halde öğren! İtalyanca bir sözdür, bu söz. Ah şu güzel, ah şu beliğ, ah şu veciz, ah şu ahenktar lisan, demektir.

Tatlı tatlı güldüm:

— Fakat, Hamdi bey bilâder dedim. Aldanmıyorsam, zatâliniz yalnız iki söz söylediniz. Böyle bir sürü manayı nereden çıkarıyorsunuz? Hem, İtalyanca bilmediğinizi söylemediniz mi?

Hamdi bey kaşlarını gerdi:

— Evet, dedi. Bendeniz de İtalyanca bilmem. Kaymvalde cariyeniz Hürmüz hanım da bilmez. Fakat, siz bana bakmayınız. Sizin iki kelime dediğiniz söz, işte böyle, hattâ bundan çok daha geniş manaları ihtiva eden bir sözdür.

Artık, Hamdi bey ağabeyimizin yakasına sarılmak sırası bana gelmişti.

— Öyle mi? Affet, bilmiyordum. Zatâliniz bukadar az sözlü ve çok manalı bir cümleyi nereden öğrendiler?

Hamdi bey, ne büyük bir hödük olduğunu anlatan bir övünme ile:

— Kayınbilâder bendenizden, dedi. Kayınbilâder bendeniz İtalyada hamamcılık tahsil etmiştir. Kıyak bir hamamcılık mütahassısıdır o!

Ne? Hamdi beyin kayınbilâderi İtalyada hamamcılık mı tahsil etmiş?

— Yahu! Hamdi bey, işin içinde bir yanlışlık olacak! Sakın müşarileyh tellâklık tahsil etmiş olmasın?

Hamdi bey istihfafla:

— Tüh! diye bağırdı. Cahil ile sohbet etmek ayni ârdır bilene! Ne doğru söz! Efendi, efendi, tellâklık bu sıhhî, içtimaî, tıbbî, elektroterapik, biyolojik ilmin yalnız bir şubesidir. Tellâklık!.. ne bayağı, ne âdi söz! Ona ilim dilinde masörlük denir.

Hamdi bey hiddetle ayağa kalktı:

— Bayağılık! diye bağırdı. Ben sana bir şey söyliyeyim mi? Ben senin gibi Balneoloji denilen büyük ilimden haberi olmıyan bir kara cahil ile konuşamam. Kayınbilâderim tellâk değildir. O bir balneolog! o bir hamamcılık mütahassısıdır! anladın mı?

«Ben sana bir şey söyliyeyim mi Hamdi bey» kaçıyordu.

Kendi kendime:

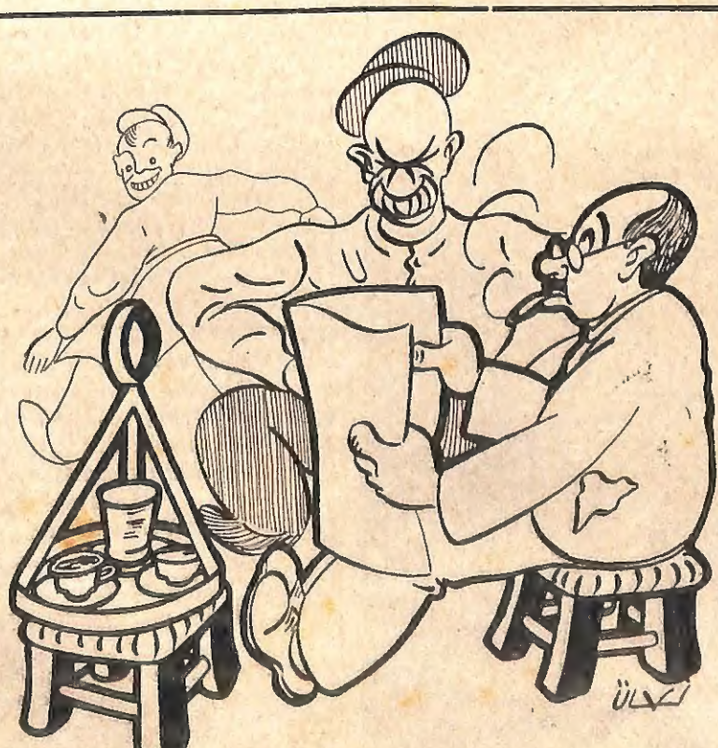

— **Gazetede neler var?**

— **Almanlar Kafkasyaya doğru ilerliyorlar, Azak kıyılarına inen Rus ordularının esir olmaları muhtemelmiş. Şimdilik ikinci cephe açılamıyormuş...**

— **Onları geç, ucuzluktan pahalılıktan ne haber var, onları oku!..**

BİR HAKİKAT

Müşterilerimizin nazarı dikkatine:

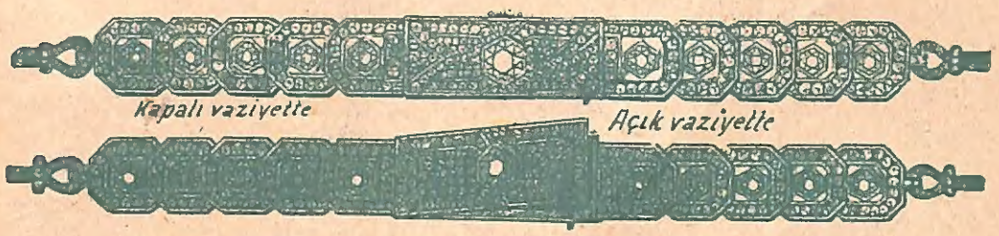

No. 82 - D. Elmaslı ve 11 pırlantalı 600 lira
No. 82 - C. Elmaslı ve ortadaki büyük olmak üzere 11 pırlantalı 700 lira
No. 82 - E. Elmaslı ve ortadaki ile kenarlarındaki büyük olmak üzere 11 pırlantalı 800 lira
No. 82 - H. Elmaslı ve ortadaki ile kenarındaki daha büyük olmak üzere 11 pırlantalı 900 lira

Pırlantalı ve elmaslı saat demek, bir kelime ile SİNGER SAATİ demektir. Çünkü pırlantalı ve elmaslı saatlerin bütün bakiki evsafı meşhur âlem olan SİNGER saatlerinde toplanmıştır. Bunun için, saat alacağınız zaman, tereddütsüz SİNGER saatı almanız ve saatın üzerindeki SİNGER markasına, müessesemizin adresine dikkat etmeniz lâzımdır. Modayı takip eden asrî kadın için, kıymetli taşlar ile ve nefis işlemesile hakikaten nazarı dikkati celbeden böyle bir harikulâde SİNGER saatine sahip olmak âdeta bir saadettir.

SINGER SAATİ; HOŞA GİDECEK EN MAKBÛL VE EN GÜZEL HEDİYELİKTİR. EMSALLERİ GİBİ 15 SENE GARANTİLİDİR.

Adres: SİNGER SAAT MAĞAZALARI. İstanbul Eminönü No. 8

— «Dur, hey beş yüz bin liralık zorba, dur! Hey şımarık herif!.. Ya sen beni, ya ben seni!..»

Niçin? diyeceksiniz..

Lâf olsun diye!

* * *

Arkadaşlar bir ağızdan:

— Bravo! diye bağırdılar. Hamdi beyi kaçırdığını işittik.

Güldüm:

— Acele etmeyin! dedim. Hamdi bey pek ömür bir zat. Geçen günkü münakaşamızı dinleseydiniz gülmekten kırılırdınız. Benim yeni bir fikrim var. Ben bu şımarık herifi uslandırmıya ahdettim. Fakat, acaba bir daha yanıma yanaşır mı, dersiniz?

— Yanaşır mı? ne demek.. Yakanı kurtarabilirsen aşkolsun!

— Öyle ise meseleyi bana bırakınız! Bu herif bir traşçı değil, şımarık bir divanedir.

Bu münakaşadan sonra Hamdi beyi daha birkaç kere gördüm. Birkaç kere daha traşına katlandım. Bu traşların sonuncusu çok samimî komplimanlarla nihayet bulmuştu. Can, ciğer olarak ayrılmıştık.

— Pek şeker adamsın, bilâderim İbrahim bey!..

— Deryasın be Hamdi bey! Sen bir Dalay - Lama'sın. Bir deryayi ulûmsun!..

* * *

Ertesi sabah gözümü açtığım zaman verdiğim ilk karar Hamdi beye karşı bir çevirme hareketi yapmak kararı oldu.

Bu kararla kahveye gidip Hamdi beyi buldum. Dün gece gayet dost olarak ayrılmıştık. Hamdi bey beni büyük iltifatlarla karşıladı ve âdeti veçhile meşhur cümlesile söze başladı:

— Gel bakayım, canımın içi bilâderim! Ben sana bir şey söyliyeyim mi?

Derhal magdur bir tavır takındım ve yüzüme meyüs bir ifade verdim:

— Gözümün nuri, Hamdi beyciğim, dedim. Bugün sen bana bir şey söyleme de, bırak şu dertli kardeşin sana bir şeyler söylesin! Oldukça mühim bir şeyler..

Hamdi bey neden bahsedeceğimi bilmediği için ciddî bir tavır takındı. Yutkundu ve sözlerimi daha iyi dinlemek ve anlamak istiyormuş gibi gözlerini yumdu.

NEVROZİN

Nevralji, kırıklık ve bütün ağrılarınızı derhal keser.

İcabında üç kaşe alınabilir

Taklitlerinden sakınınız

RADYOLİN

Sabah, Öğle, Akşam

Her yemekten sonra günde üç defa muntazaman dişlerinizi RADYOLİN ile fırçalayınız

10.000 kadını Hayrette bırakan GARİP BİR PUDRA TECRÜBESİ

Daha güzel görünebileceğinizin Kat'i DELİLİ

BUGÜN bu TECRÜBEYİ Yapınız.

Pudracılıkta şayanı hayret son bir keşif.. *Cildi güzellestiren,* ona güzel bir cazibe ve yeni bir hayat veren unsur . . . donuk ve çirkin bir cildi, gençliğin tabii renklerile süsler. Pudra yağmur'a, Rüzgâr'a ve hatta terleme'ye rağmen bile sabit kalır ve artık parlak burun bırakmaz. Bu cevher (Krema köpüğü) namı altında beratı istihsal edilmiş ve yalnız Tokalon Pudrasında bulunmaktadır.

CİDDEN MÜHİM BİR TEKLİF

Yüzünüzün bir tarafına krema köpüğü sayesinde istihzar edilen Tokalon Pudrasını ve diğer tarafına her hangi bir pudrayı sürünüz. Şayet "Krema köpüklü pudra" ile pudralanmış taraf diğerinden *daha güzel daha taze* ve *daha cazip* görünmezse Tokalon pudranıza verdiğiniz para iade olunacaktır.

— Dinliyorum, bilâderim, dedi.

Hamdi beyi, önüne geleni «Ben sana bir şey söyliyeyim mi» ile başlıyan feci traşlarla canımdan bezdirmek illetinden tedavi etmiye ahdetmiştim. Doktor olmadığım halde, en can alacak yerinden hacamat edecektim.

— Bir sıkıntım var, canım, Hamdi beyciğim!

Çok samimî bir tavır ve ifade ile:

— Vah, vah! zavallı bilâderim, dedi. Çok acıdım sana. Allah kolaylık versin!

— Arkası var —

Karikatür

TOMBUL TEYZE BÜYÜKADADA:

Tombul Teyzenin kocası — Eşekle karıcığımın etrafında bir dolaştım, iki lira istiyorsun insaf yok mu sende?..
Eşekçi — Ne yapalım bayım, tarife öyle... Büyüktur iki liradır!...